

MARIJKE VERHOEVEN

Een ABBA-
tributeconcert heeft
verrassende gevolgen
voor drie vrouwen

SPANNENDE
ROMAN

DE
REGELS
VAN HET
SPEL

DE CRIME COMPAGNIE

1

Acht dagen tot het concert

Tess

‘Toch blijf ik het vreemd vinden dat we nu pas iets horen van het Rival.’ Tess liet de Volvo tot stilstand komen voor de hoge laurierheg die haar huis omringde. Regen hamerde op het dak van de auto. ‘Het concert is over een week!’

‘Hoezo? Wij hebben het gigantisch druk gehad en die nieuwe chef-kok had ongetwijfeld geen tijd om dit evenement erbij te doen.’ In de passagiersstoel zakte Jesper onderuit alsof hij van plan was er de rest van de avond door te brengen. ‘Alles is in kannen en kruiken. We doen dit niet voor het eerst, lieverd. Wij kunnen dit. Ook zonder Connie.’

Hoofdschuddend zette Tess de motor uit. Een evenement organiseren was inderdaad de corebusiness van Dansk Events, het bureau van Connie Mortensen, voor wie Tess en Jesper werkten. Maar normaliter had Dansk Events vooraf veelvuldig contact met alle betrokken partijen. En wanneer Tess en Jesper beiden op locatie waren, zoals afgelopen week tijdens een bedrijvenbeurs, nam Connie die voorbereidende taken op zich. Alleen was Connie anderhalve week geleden halsoverkop afgereisd naar Bonaire, omdat haar moeder ernstig ziek was geworden.

Voordat ze was vertrokken had Connie de voorstellen nogmaals gemaïld naar Hotel Rival Park, de opdrachtgever van het concert, en er zou een draaiboek klaarliggen voor Tess en Jesper. Dus waarom kon Tess dat knagende onderbuikgevoel maar niet kwijtraken? Had ze het te druk gehad, of was het omdat ze nog maar een week hadden voor het concert? Het door Dansk Events georganiseerde ABBA-tributeconcert, dat plaats zou vinden op de voormalige drafbaan tegenover het prestigieuze hotel. Een exclusief event waar de lokale media al veelbelovend over hadden geschreven, juist omdat de opbrengst grotendeels ten goede zou komen aan de Hartstichting.

‘We doen dit inderdaad niet voor het eerst,’ reageerde Tess. ‘Maar jouw afspraak morgen is pas de eerste sinds we drie maanden geleden de plannen in elkaar hebben gezet.’

‘Het Rival heeft blijkbaar alle vertrouwen in ons.’ Achteloos bestudeerde Jesper zijn nagels. ‘We moeten ons gevleid voelen.’

‘Het is een liefdadigheidsconcert, Jes! Als we dit verkloten, zijn wij en plein public de pisang. Niet het Rival.’

Jesper liet een lijdzame zucht horen. ‘Het enige waar ik me nu druk over wil maken is wie van ons de boodschappen uit de achterbak gaat pakken.’

Tess keek naar de regen die langs de autoruiten gutste. ‘Jij gaat de boodschappen pakken. Ik woon hier. Ik heb de sleutel.’

‘Je bent niet echt gastvrij!’ antwoordde Jesper en hij bleef rustig zitten. ‘En jij woont hier eigenlijk niet. Dit is het zomerhuis van jouw voormalige schoonouders.’

‘Toch heb ik er een vreemd gevoel bij dat die kerel jou morgen op stel en sprong laat opdraven.’

‘Geen zorgen. Voor de zekerheid heb ik hem Connies bericht nog een keer gestuurd. En op zijn verzoek de rest van het draaiboek. Monsieur Le Chef heeft alle ins en outs van het evenement.’

‘De rest van het draaiboek? Waarom?’ reageerde Tess verbaasd. ‘Hij hoeft alleen de catering voor de vipient te organiseren.’

Jesper haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Ik heb uitsluitend Connies mail beantwoord.’

‘We moeten beter voorbereid zijn op calamiteiten, Jes,’ zei Tess gepikeerd. ‘Je ziet wat er gebeurt als er iemand uitvalt.’

‘Wat is er gebeurd dan?’

‘Ach, laat ook maar.’ Ze haalde de huissleutel tevoorschijn. ‘Kom, we moeten een keer uit die auto.’

‘Tja, de ramen beslaan. Straks gaan de burens er nog wat van denken.’

‘Burens heb ik niet.’ Tess tuurde naar het zwart gebeitste huis met de witte kozijnen dat haar sinds een paar weken opwachtte na iedere werkdag. Het was nog geen tien meter vanaf de auto naar de kleine veranda. Maar in deze hoosbui waren ze drijfnat als ze bij de voordeur waren. ‘Ik weet het goed gemaakt: jij pakt de boodschappen, ik haal dadelijk de houtblokken uit de schuur.’

‘Deal!’ Jesper stak een duim op. ‘Je zit hier volkomen verlaten. Is dat niet een beetje griezelig?’

Onverschillig haalde Tess haar schouders op. ‘Het enige spectaculaire wat ik hier heb meegemaakt, is wanneer het gras wordt gemaaid.’

Het zomerhuis van Tess’ schoonouders lag in een park waar ontelbare soortgelijke woningen stonden. Het vakantiegebied had zelfs een eigen naam: Pøt Strandby, gelegen aan de oostkust van Jutland in Denemarken. Eind april waren de meeste huizen er nog donker en onbewoond.

‘Ben je niet eenzaam? Ik zou gek worden!’ zei Jesper dramatisch.

‘Er zijn wel wat mensen, verspreid over het park.’

‘Sukkels zoals jij die zich na een scheiding uit de echtelijke woning hebben laten kletsen zeker.’

‘Je weet het altijd fijn te brengen, dank je,’ zei Tess droogjes, al kon ze niet anders dan hem gelijk geven. ‘Nou, zullen we dan maar? Op drie...’

‘Eén, twee, drie!’ telde Jesper en tegelijk openden ze de portieren van de oude Volvo. Op haar hoge hakken trippelde Tess gillend naar het huis, de buitenlamp sprong aan en verlichtte de voortuin en de parkeerplaats. Vloekend opende Jesper in de stromende regen de kofferbak. *O, laat het volgende week in ieder geval droog zijn*, schoot door Tess heen, terwijl ze op de mat haar pumps uitschopte.

‘Jesper, denk erom, de veranda kan glad zijn!’ Ze knipte het licht aan in de smalle gang en liep naar de woonkamer toen de dreun die volgde haar vertelde dat Jesper de waarschuwing niet had opgevangen. Geschrokken rende ze terug. Languit en te midden van de boodschappen lag Jesper, half op de veranda, half op het gras. Met een pijnlijk gezicht probeerde hij overeind te komen.

‘Mijn god, gaat het?’ Angstig knielde Tess bij hem neer. In een oogwenk was ze drijfmat.

‘Moet je dat vragen? Nee!’ Steunend in Tess’ armen wist Jesper met veel gekreun op zijn knieën te komen. ‘O, jee!’

‘Heb je iets gebroken? Kun je staan?’

‘Ik...’ Jesper blies zijn adem uit. Zijn gezicht was lijkbleek. ‘Aargh!’

‘Ben je duizelig?’ Tess’ maag kneep zich samen. ‘Waar doet het pijn?’

‘Hou even je kop, alsjeblieft.’ Eenmaal overeind strompelde Jesper naar binnen, steun zoekend langs de wand. Tess leidde hem door de woonkamer, waar hij zich zwaar ademend liet zakken op de skaileren bank.

‘Ik bel een dokter!’ zei Tess hoofdschuddend.

‘Nee, laat me even liggen.’

Zodra Jesper zich had uitgestrekt, trok Tess zijn schoenen uit. Zijn kleren waren doorweekt en koud. Hij moest warm worden, maar dan moest dat natte spul uit. Driftig begon ze aan zijn broekband te sjoeren.

‘Wat mankeert je? Trek je iedere man die binnenkomt meteen de broek van de kont?’ Jesper sloeg haar handen weg.

‘Die natte kleren moeten uit.’

‘Ik kleed me zelf wel uit. Verdorie!’

Met een zorgelijk gezicht ging Tess rechtop staan. Het was ijskoud in huis, zoals iedere avond wanneer ze thuiskwam. Vlug opende ze de houtkachel, en maakte met houtjes en aanmaakblokjes een vuurtje. Over een halfuur zou het huis aangenaam warm voelen.

‘Ik pak de boodschappen. Weet je zeker dat ik geen dokter moet bellen?’

‘Ja!’ Luid kermend probeerde Jesper zich van zijn jas te ontdoen.

In de gang schoot Tess in haar Birkenstocks, de slippers waar ze thuis het liefst op liep, en haastte zich naar de voordeur. Na een hectische week met die beurs had ze zich verheugd op een avond filmkijken met Jesper. Behalve een collega was hij haar beste vriend. Met hem kon ze lachen en huilen. En als geen ander wist hij haar uit de put te halen. Iets waar hij de afgelopen maanden een stevige kluit aan had gehad.

In de voortuin raapte Tess de boodschappen bijeen en propte alles in een plastic tas. Net toen ze de voordeur achter zich wilde sluiten, hoorde ze het naderende geluid van autobanden op het grind. Kwam er bezoek? Ze verwachtte toch niemand? Met de deurklink in haar hand bleef ze staan, toen achter de hoge heg de auto haar huis langzaam voorbijging. Opgelucht liet ze haar ingehouden adem ontsnappen. Bezoek zou nu ook heel ongelegen komen. Misschien waren het vroege toeristen, of wellicht zo’n sukkel zoals Jesper haar had omschreven.

‘Kom je nog?’ riep Jesper vanuit de woonkamer. ‘Het vuur gaat uit!’

Haastig sloot Tess de deur af en kwam met de boodschappen de woonkamer in. ‘Godzijdank zit de wijn in een karton en niet in flessen!’

‘Dat zou pas een drama zijn!’ Jesper zuchtte. ‘Doe me maar een glas.’

‘Een pijnstillertje lijkt me beter.’ In de keuken pakte Tess alles uit. ‘Heb je al zin om te eten?’

‘Nee, geef me liever iets wat vloeibaar en verdovend is.’

Vanuit de keuken keek ze toe hoe hij moeizaam zijn benen uitstrekte. De kleur op zijn wangen was nog niet teruggekomen. Ongerust liep ze vanuit de keuken weer naar hem toe. ‘Zeg, ik denk echt dat er een dokter moet komen. Ben je misselijk, duizelig?’

‘Ik ben op mijn rug terechtgekomen, niet op mijn hoofd,’ antwoordde Jesper met een hand theatraal tegen zijn voorhoofd. ‘Die sexy ex-man van je, laat hem maar langskomen.’

Lasse, de ex-man van Tess, was fysiotherapeut. En sinds hij uit de kast was gekomen, stak Jesper niet langer onder stoelen of banken dan hij meer dan gemiddelde interesse in hem had, al had Lasse inmiddels een andere relatie.

‘Lasse is geen arts, Jes.’

‘Wil je die kachel oppoken? Mijn spieren verstijven in deze kou.’

‘Natuurlijk, meneer Hassing!’ zei Tess, nadat ze hem onderzoekend had aangekeken. ‘Ik ga hout halen!’

‘Je komt toch wel terug?’ jammerde Jesper. ‘Ik ben werkelijk nergens toe in staat.’

‘Tenzij ik word ontvoerd door aliens.’

Ze schoot in een regenjas en laarzen en liep naar buiten. De snelste weg naar de schuur was via de grotere veranda aan de achterzijde van dit huis. Al zat hier minder groene aanslag op de vloerplanken, toch schuifelde Tess voorzichtig met de houtmand naar het afstapje. Jesper maakte nog zijn cynische opmerkingen en ze hoopte dat dat betekende dat hij geen ernstig letsel had. Het zou erg ongelukkig zijn als ze behalve Connies werkzaamheden die van hem er ook nog bij moest doen.

Eenmaal op het gras trok Tess de capuchon over haar hoofd en haastte zich naar de schuur, toen ze tot haar verrassing zag dat het witte huis naast het hare verlicht was. ‘Dus daar ging die auto naartoe,’ mompelde ze, terwijl ze in de schuur de mand vulde met houtblokken. Buren! Na al die weken eenzaamheid waren er weer buren. Vlug sloot ze de schuurdeur af en keek nog een keer naar het buurhuis. De gordijnen voor het raam links waren gesloten. Bij het andere raam brandde een kaars. Licht in de duisternis. Hopelijk bleven ze een tijdje. Dan zou ze zich misschien niet meer zo alleen voelen.

Eind februari was Tess verhuisd naar het zomerhuis van Frida en Jens, haar schoonouders. Lasse, haar Deense echtgenoot, had haar niet lang daarvoor verteld dat hij eigenlijk de herenliefde verkoos boven een heteroseksuele relatie. Iets waar hij blijkbaar al langer mee worstelde. Na een periode van gemengde gevoelens leerde Tess de situatie pas recentelijk accepteren. Zeven jaar geleden had ze Lasse ontmoet op een festival in Hamburg en was er een vonk overgesprongen. Misschien meer bij Tess dan bij hem, was de vraag waar zij nu mee rondliep.

Hun langeafstandsrelatie was een paar maanden oud toen Tess ontdekte dat ze zwanger was. Lasse en zij besloten vervolgens hun relatie op Deense bodem te bestendigen en zich daar te settelen. Geen enkel moment had ze spijt dat ze naar Denemarken was geëmigreerd. Ze hield van de Deense mentaliteit, de cultuur en ondanks het feit dat het even duurde voor ze de taal onder de knie had, voelde ze zich er thuis. Ze vond werk bij Connies groeiende evenementenbureau in Horsens, werd met open armen ontvangen in Lasses familie en maakte vrienden. En de komst van Féline had hun leven samen verrijkt.

Maar zoals in veel jonge gezinnen werd het passen en meten met hun agenda's: voor haar werk was Tess steeds vaker onderweg, en in de beperkte tijd die er nog samen was, waren ze bei-

den meestal uitgeput en leefden ze meer als broer en zus dan als gehuwd stel. Sinds ze alleen woonde en tijd had om na te denken, had Tess beseft dat zij en Lasse zich beiden hadden verloren in de hectiek van hun leven. Ze had haar ogen gesloten voor de scheurtjes die in hun relatie waren ontstaan. Misschien ook omdat haar moeder ernstig ziek was geworden en Tess in die laatste emotionele weken regelmatig op en neer was gependeld tussen Denemarken en Nederland. Twee maanden na het overlijden van haar moeder vertelde Lasse aan Tess dat hij een ander had. Dat het niet ging om de rondborstige receptioniste van het gezondheidscentrum waar Lasse zijn praktijk had, maar om Tommy van de naastgelegen bloemenwinkel met zijn sluike haar en zijn kleine kontje, had Tess in geen honderd jaar verwacht.

De gezamenlijke woning aan de Lindevej in Horsens was voorheen van Lasses oma geweest en het was niet meer dan logisch dat Lasse daar bleef wonen. Tot ze een passende woning zou vinden, kon Tess kosteloos haar intrek nemen in het zomerhuis van haar schoonouders. Dus had ze haar spullen gepakt, in een weekend dat Lasse met Tommy en Féline gezellig naar Legoland ging, en toen ze daags erna Féline kwam ophalen, ontdekte ze tot haar schrik dat ‘Tiny Tommy’ er geen gras over had laten groeien en meteen bij Lasse was ingetrokken.

Lotta

De deur van de portiek viel achter haar dicht en als een verzopen kat bleef Lotta staan met haar zware boodschappentassen. Rond haar voeten vormde zich een plasje regenwater. Na het lawaai van het voorbijrazende verkeer en de hevige regenval echode in de stilte van de portiek de klap van de dichtvallende deur nog na. De sombere, regenachtige dag had het gevoel van eenzaamheid dat haar zo vaak leek te verlammen weer gevoed. Vermoeid

keek ze naar de lift, die haar op iedere donkere dag opnieuw leek te provoceren het toch eens met hem te proberen. Ze veegde haar tranen weg terwijl ze het ijzeren hekwerk opzigtrok en haar boodschappen in de kleine ruimte plaatste. Ze drukte op 4 en wachtte tot de lift in beweging kwam voordat ze zelf aan de klim begon via het spiraalvormige trappenhuis.

Toen ze met Thomas in dit appartementengebouw kwam wonen, hadden ze elkaar in een overmoedige bui beloofd altijd de trap te zullen gebruiken, *no matter what*. Ze hadden beiden last van claustrofobie en buiten dat was traplopen een gemakkelijke manier hun conditie op peil te houden. Maar zelfs sinds Lotta alleen woonde, nam ze nog steeds plichtmatig de trap. Het idee om opgesloten te zitten in die benauwde cabine die door metalen kabels op en neer werd bewogen in die smalle schacht beangstigde haar. Maar vooral was het de belofte aan Thomas die haar nog steeds die oneindige traptreden deed beklimmen.

De lift wiebelde traag naar boven en in een wedstrijd rende Lotta hem voorbij over de brede traptreden, tot ze op de derde verdieping aankwam waar Nina Dahl in een duster op de overloop verscheen. Haar benedenbuurvrouw droeg een kleurrijke sjaal om haar blauwgrijze opgestoken haren, en haar gerimpelde, nog altijd mooie gezicht was onberispelijk opgemaakt, als voor een volgend optreden als de ballerina die ze eens was geweest.

‘Lotta, kind!’ zei Nina en ze hield haar staande. ‘Ik weet dat het de zoveelste keer is dat ik het vraag, maar wil je nog een weekje op Fernando passen?’

Licht hijgend bleef Lotta staan, terwijl de lift haar inhaalde. ‘Een weekje?’

De zeventigjarige Nina had sinds kort via Tinder een vriend gevonden op wie ze, zo had ze Lotta bekend, tot over haar oren verliefd was geworden. En zoals dat gaat in een nog prille liefde, wilden ze elk moment in elkaars gezelschap doorbrengen.

‘Nou ja, iets meer dan een week.’ Nina glimlachte verlegen. ‘We

willen morgenochtend vertrekken. Hij heeft me gevraagd voor een reisje door de Romantische Strasse. Ken je dat gebied?’

‘Dat is toch in het Duitse Beieren?’ Lotta hoorde de lift boven tot stilstand komen.

‘Precies, we gaan onder andere naar Rothenburg ob der Tauber. Een stad die volledig in middeleeuwse stijl is gebouwd en...’ Nina stopte midden in de zin en keek Lotta onderzoekend aan. ‘Gaat het wel? Heb je gehuild?’

‘Beetje een slechte dag, vandaag,’ antwoordde Lotta zacht.

‘Ach, kind!’ Nina streek langs Lotta’s wang. ‘Laat ze gaan, die tranen. Dan is morgen de lucht weer geklaard.’

Lotta knikte instemmend, al kon ze Nina niet helemaal gelijk geven. Want soms bleef die droefheid een paar dagen als een ongenode gast over haar schouder meekijken bij alles wat ze deed.

‘Breng Fernando dadelijk maar, dan hoeft je je morgenvroeg geen zorgen om hem te maken.’

‘Stiekem hoopte ik dat je dat zou zeggen.’ Nina keek op haar horloge. ‘Ik had zijn koffertje al ingepakt en hij verheugt zich op een verwenverblijf bij jou.’

Lotta begon te lachen, niemand kon Nina Dahl iets weigeren en dat wist ze. ‘Ik heb Fernando graag als gezelschap. Maar nu moet ik rennen, voordat de lift weer naar beneden gaat.’

‘Ga maar gauw!’ Nina stapte opzij. ‘Tot straks.’

Beneden hoorde Lotta de portiekdeur opengaan en vlug rende Lotta naar de vierde en hoogste verdieping. Haar hand schoot naar de hendel van het schaarhekwerk toen de lift zich alweer in beweging zette. Mopperend opende ze alvast de deur naar haar appartement toen even later de welbekende geërgerde uitroep van meneer Schmitz door het trappenhuis galmde.

‘Ach, Ezra Schmitz. Hij bedoelt het niet kwaad!’ zei Nina sussend, terwijl ze in Lotta’s appartement Fernando bevrijdde uit zijn rieten reismand. Net als altijd keek de rode kater met de

hypnotiserende ogen eerst gedesorïenteerd om zich heen, voordat hij eruit sprong en wegschoot onder de bank. ‘Wat riep hij eigenlijk?’

‘Dat het geen goederenlift is.’ Lotta legde het koffertje van Fernando op een kruk. ‘Deze keer had hij geen geduld.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Hij heeft mijn tassen eruit gezet en is toen zelf met de lift naar boven gegaan.’ Dat betekende dat Lotta weer naar beneden kon om haar boodschappentassen opnieuw in de lift te plaatsen.

‘Ach, wat flauw!’ Ongelovig keek Nina haar aan. ‘Ik moet eens met hem praten. Zo blijft hij de mensen van zich afstoten. Ik zal hem vertellen wat buurtbesef inhoudt.’

‘Buurtbesef?’ Lotta grinnikte. ‘Weer een nieuw woord bedacht, Nina?’

‘Deze is leuk, hè? Het betekent dat je rekening houdt met elkaar. En elkaar hélp't in plaats van je ergert.’ Nina tikte tegen haar neus. ‘Weet je wat? Ik ga iedereen in de portiek uitnodigen voor een avondje buurtbesef. Dat lijkt me leuk.’

Lotta reageerde niet en haalde de spullen uit Fernando’s koffertje. In een avond met de medebewoners van dit pand had ze, net als waarschijnlijk de altijd knorrige Schmitz, niet veel trek.

‘Ik ga vanavond nog met de uitnodigingen aan de slag.’ Nina gaf Lotta een moederlijke kus. ‘Zeg, zorg goed voor mijn lieve Do en voor jezelf. Als er wat is, kun je altijd appen. Het nummer van de dierenarts...’

‘Heb ik.’

‘En hij luistert nog altijd graag naar muziek.’ Demonstratief hield Nina haar telefoon omhoog. ‘Je weet mijn playlist te vinden op Spotify?’

‘Jaja! Die met alles van ABBA,’ antwoordde Lotta braaf. Nina’s kat heette niet voor niets Fernando. ‘Iedere avond, komt goed.’

Op tafel begon Lotta’s mobiel te rinkelen.

‘Ik zal gaan,’ riep Nina na een nieuwsgierige blik op het beeld-

scherm van Lotta's telefoon, waarop een foto van de beller zichtbaar was. 'Wat een mooie man!'

'Dat is Daniel, mijn zwager.' Lotta nam het gesprek aan, terwijl ze Nina zachtjes naar de gang duwde. 'Een momentje, Daniel!'

'Je zwager?' fluisterde Nina belangstellend. 'De broer van Thomas?'

'Precies!' Met de telefoon in haar hand opende Lotta de voordeur. 'Snel, voordat Fernando eruit vliegt!'

'O ja, natuurlijk. Dag, schat!'

Nadat ze de deur had gesloten zwaaide Lotta naar Daniel Forsberg, haar Zweedse en inderdaad knappe en sexy zwager. '*Hej, hvordan går det?*'

'Met ons gaat het prima! En met jou? Kom je net thuis?'

'Moest even de buurvrouw de deur uit werken. Ik pas op haar kat, Fernando.' Ze liep terug naar de woonkamer.

'Alweer?' Daniel lachte vermakelijk. 'Je kunt dat arme beest beter adopteren.'

'Ach, het is wel gezellig, zo'n beestje in huis.'

'Rebekka zegt dat ze Fernando graag wil zien,' zei Daniel. Op de achtergrond was zijn dochter te horen.

'Dat mag altijd!' Lotta was dol op haar nichtje. Rebekka was net zestien en sinds een paar weken woonden zij en haar vader dicht bij Horsens, wat niet ver was van de stad Aarhus waar Lotta zelf woonde. 'Dus wanneer komen jullie?'

'Ik wil jou eerst vragen of je zondag tijd hebt voor een barbecue bij ons. Vanwege mijn verjaardag.'

'Leuk, in jullie zomerhuis?'

'Yep, het schijnt beter weer te worden, dus dan durf ik het aan.'

'Ik zal er zijn.' Lotta liep door het appartement naar haar werk-kamer, Fernando schoot langs haar benen en dook tussen de rij canvas doeken.

'En ik heb nog een vraag,' ging Daniel verder.

'Roept u maar.'

‘Misschien heb je gehoord dat er volgende week in Horsens een exclusief liefdadigheidsconcert plaatsvindt.’

‘Ik geloof het wel. Met een ABBA-tributeband, toch?’ Wist Nina dat eigenlijk? Niet alleen Fernando, maar ook Nina zelf was dol op de muziek van ABBA.

‘Precies. Op het veld tegenover Hotel Rival Park, de voormalige drafbaan. Rival is de hoofdsponsor.’

‘En jij wilt met mij daarnaartoe?’ zei Lotta grappend.

‘Zeker,’ antwoordde Daniel spottend. ‘Kan ik je laten zien dat ABBA nog altijd het beste exportproduct van Zweden is.’

‘Volgens mij hoor ik zuiver nationale trots.’ Lotta ging op de draaiende zadelkruk zitten die ze vaak gebruikte tijdens het schilderen.

‘Exact. Maar serieus, ik ben verantwoordelijk voor een deel van de catering en heb zodoende inzicht in het draaiboek van het event.’

‘Interessant.’

‘Zeker, vooral omdat de catering op het veld nogal wat te wensen overlaat. Te veel vette meuk. En dat strookt niet met het initiatief van dit concert. De opbrengst gaat namelijk grotendeels naar de Hartstichting. Daarom heb ik wat stands geschrapt. En een paar connecties gevraagd om met andere, gezondere producten te komen. En toen dacht ik ook aan jou en Bettina.’

‘Aan onze wraps?’ Tot drie zomers geleden had Lotta met haar moeder op foodfestivals in Denemarken zelfgemaakte wraps verkocht. Een idee dat oorspronkelijk van Thomas afkomstig was. Hij maakte de wraps die Lotta en Bettina op locatie vulden met groentes en specerijen, vlees en vis. Behalve dat ze er succesvol mee waren geweest, hadden ze er heel veel plezier in gehad.

‘Juist! Een stand met jullie beroemde wraps. Ik denk dat het heel goed past.’

‘Dat evenement is volgende week?’ Lotta had haar laptop aanzet en zocht in de mail naar het werkrooster van haar werkge-

ver, Brasserie Intermezzo, waar ze als oproepkracht werkte in de bediening. Ze probeerde niet te laten blijken dat Daniels verzoek haar onrustig had gemaakt. Zonder Thomas had die hele wrap-verkoop haar zinloos geleken.

‘Volgende week donderdag.’ Daniel liet een stilte vallen. ‘Denk je dat je vrij kunt krijgen? Het zou geweldig zijn als jullie erbij zijn.’

‘Tot nu toe sta ik niet ingeroosterd,’ zei Lotta, nadat ze de mail van Sophie, haar chef, geopend had. ‘Ik zal zeggen dat ik de komende week niet beschikbaar ben.’

‘Ha, dus je doet het?’

‘Het lijkt me leuk,’ antwoordde ze, terwijl herinneringen aan die zonovergoten dagen met Thomas haar overweldigden. Kon ze dat zonder hem? Haar huidige leven bestond uit werken in de brasserie of schilderen in alle eenzaamheid. ‘Ik zal mijn moeder bellen. Alle spullen staan in de opslag.’

‘Dat weet ik. Je kunt ook in het hotel terecht, mocht je iets nodig hebben.’

‘Dat is fijn.’ Haar stem stierf weg.

‘Het komt goed, Lotta,’ hoorde ze Daniel bemoedigend zeggen. ‘Ik zal je helpen als het nodig is. Overmorgen wil ik een bijeenkomst met de standhouders organiseren, in de middag. Kun je daarbij zijn?’

‘Natuurlijk. Morgen moet ik trouwens ook naar Horsens, naar het Kunstmuseum. Heb je misschien daarna tijd voor een kop koffie?’

‘Altijd, kom je naar het hotel?’

‘En als ik me bedenk?’

‘Voor de stand?’ Daniel zweeg even. ‘Zal ik het dan zelf regelen met Bettina?’

Nadat ze het gesprek hadden beëindigd, klapte Lotta haar laptop dicht en keek vanuit de donkere kamer over de verlichte daken van Aarhus. Op het verkeersplein beneden raasde het

verkeer voorbij. Ze kwam overeind en liep naar Fernando, die haar begroette met een forse duw tegen haar hand. Haar vingers streelden zijn zachte, troostende vacht, terwijl ze omlaagkeek naar de plek waar haar Thomas ruim twee jaar geleden het leven verloor.